

Albert López Vivancos

Els gegants no tanquen els ulls

Il·lustracions de Quim Bou

1

El meu pare està fart de la ciutat

Segurament molta gent gran pensarà que aquesta història que us vull explicar és inversemblant. Inversemblant vol dir que és difícil de creure. Però jo us puc assegurar que tot el que aquí s'explica va passar de veritat. A la gent gran li costa entendre les coses que fugen del que ells creuen que és normal. Per això, si algun d'ells et diu que no t'ho creguis, jo et recomano que no li facis cas. Llegeix primer la història i, quan acabis, decideix per tu mateix. Ah, sí! Em dic

Jessie i vaig viure en primera persona aquesta aventura.

Tot va començar el dia que el meu pare va decidir que estava fart de viure a la ciutat. Malauradament, la meva mare es va morir el dia que vaig néixer, així que aquell dia no hi va haver ningú que li tragués del cap la idea que li rondava, al pare. Que quina idea era? Doncs marxar a viure a un poble perdut enmig del no-res! Bé, he de dir que en realitat el «no-res» són unes muntanyes magnífiques amb uns paisatges espectaculars. De fet, a mi m'agrada molt la muntanya, igual que al pare. Per això vam anar a parar a aquell lloc un dia que estàvem d'excursió. Però jo preferia viure a la ciutat, a prop dels amics, dels avis, de l'escola... La muntanya estava bé per anar-hi d'excursió, a passar-hi el cap de setmana o les vacances, però per viure-hi sempre? No! Jo no volia viure allà!

Però el pare va dir que estava fart de fer sempre el mateix, que volia canviar de vida. Em va

explicar que allà estaríem molt tranquils, que viuríem sense presses, lluny del soroll, del fum dels cotxes. Tindríem una vida més sana.

–Però, i els meus amics? –vaig preguntar.

–Allà en faràs de nous. I tampoc perdràs els que tens ara. Vindrem de visita i potser ells poden venir a veure'ns també.

Amics nous? No. Jo ja en tenia prou amb els que tenia. A més, en aquell poble no hi ha gairebé ningú!

–Però si tots són vells! –vaig protestar.

–Ja veuràs com també hi ha nens com tu, al poble.

No hi havia res a fer. El pare estava tan convençut, que seria impossible fer-lo canviar d'opinió. Però en un darrer intent de convèncer-lo, vaig buscar per internet informació sobre el lloc on em volia portar. Potser trobaria algun argument vàlid que fes que reconsiderés la seva decisió.

Per cert, us he de dir que m'encanta buscar informació sobre llocs i coses i també trobar el

significat de les paraules que no conec. El pare em diu que hauria de deixar de dir el significat de les paraules perquè a molta gent no li agrada, perquè sembla que els estiguis dient que tu en saps més. Però no ho puc evitar. Així que us demano disculpes si no us agrada.

Vaig posar al cercador el nom del poble: *Penals*. Ni el nom m'agradava! Em feia pensar en la paraula *pena*, la que jo sentia per haver d'anar-me'n. No hi havia gaire informació. La més extensa deia això:

«Penals és un municipi de la comarca d'Alta Cota. S'hi troben les capçaleres de les rieres de Matanens, Gola de Llop i de Cova Fosca, i és travessat de sud-est a nord-oest pel riu Aiguanegra. El territori és muntanyós i el poble és a 1.135 m d'altitud. S'hi pot arribar per una carretera de muntanya que acaba al municipi. Té 203 habitants».

Llegir allò encara em va desanimar més. Matanens, Gola de Llop, Cova Fosca, Aiguanegra...

No, definitivament aquells noms no m'ajudaven gaire. Vaig continuar insistint, però no vaig aconseguir res. Els avis van fer-me costat, però com que el pare mai els ha fet gaire cas, tampoc va servir de res.

El pare em va deixar clar que per molt que insistís ell no canviaria d'opinió, així que vaig optar per no dir res més. Van passar unes quantes setmanes i com que continuàvem amb la nostra activitat habitual, em vaig tornar a esperarçar. Potser amb el pas dels dies s'estava oblidant del tema.

2

El camí cap a una «nova vida»

Els dies passaven i jo ja gairebé ni pensava en el trasllat, però un vespre, just quan acabàvem de sopar, em va deixar anar la bomba.

–Jessie, d'aquí a dues setmanes ens n'anem a viure a Penals.

Què!?! No podia ser! Em vaig quedar mirant-lo, sense saber què dir, amb els ulls com unes taronges.

–Però... –va ser l'únic que va sortir de la meva boca.

–He venut el pis i ja he dit a la feina que ens traslladem.

–Però...

–He comprat l'antic casal del poble. Està una mica ruïnós, però l'anirem arreglant –va explicar.

Però a mi, de tot el que va dir, només me'n va quedar una paraula: *ruïnós*. Ja sé que en aquest cas el pare volia dir que la casa que havia comprat estava malmesa. Però la meva ment només va trobar sinònims per qualificar el meu futur en aquell lloc: *fatal, calamitós, perjudicial, desastrós, catastròfic, funest!*

Els avis van intentar convèncer el pare perquè esperéssim ni que fos a acabar el curs.

–Queden tres mesos de classe. No et ve d'aquí. Espereu, home –li va dir l'àvia.

–La casa està venuda i el comprador la vol ocupar ja. No em queden diners per estar-me tres mesos de lloguer. A més, així el Jessie s'acostuma abans a la nova situació. No se'n parli més, ens n'anem d'aquí a dues setmanes.

–Jo no vull acostumar-me. Jo em vull quedar aquí! –vaig dir cridant. I de nou vam discutir fins que el pare va clavar un cop de puny a la taula i va acabar amb els crits.

Els dies posteriors a la notícia bomba vaig estar enfadat a tothora. Gairebé no vaig dirigir-li la paraula, al pare. Tampoc vaig tenir gaire temps per fer-ho perquè em vaig haver de dedicar a empaquetar les meves coses. Ell em va demanar que tot allò que no necessités ho llencés, però jo vaig decidir emportar-m'ho tot, absolutament tot el que tenia. Vaig posar en caixes roba que em venia petita, joguines que no feia servir de feia molt i que fins i tot estaven trencades, llibres de l'escola de cursos passats que no em servien de res... No vaig llençar res de res.

–El piano el deixarem a casa els avis –va dir dos dies abans de la partida.

–Ah, no! El piano ha de venir amb mi. Com vols que estudiï sense piano?

–Tranquil, al casal n'hi ha un.

–Necessito el meu piano. No dius que allà tot és ruïnós? Vull el meu piano! –vaig sentenciar amb cara de pocs amics.

Va continuar insistint que podia fer servir el del casal, però em vaig posar a la defensiva i després d'una bona discussió on vaig dir-li que estava fent malbé la meva vida, el pare va acabar per no dir res més i acceptar. Això sí, va haver de llogar a correuita un camió més gran.

–Sort que el casal és molt gran –va dir resignat i deixant-me per impossible.

Finalment va arribar el dia. Els de la mudança s'ho havien endut tot el dia abans. Jo havia estat amb els meus amics, que em van preparar una festa de comiat i em van regalar entre tots un reproductor de música amb moltes cançons a dins. El pare va enllestir uns quants assumptes de feina. Ell és traductor. Es dedica a traduir llibres per a una editorial i sempre ha treballat des de casa. Per tant podria continuar fent-ho des de Penals. Vam dormir a casa els avis i al matí, ben

d'hora, ens vam acomiadar i vam iniciar el camí cap a una «nova vida». Així ho deia el pare: una nova vida. Teníem més de quatre hores de viatge en cotxe per endavant. Em vaig posar els auriculars i vaig connectar el meu nou reproductor. No tenia ganes de parlar. Em sentia molt trist per deixar casa meva, els amics, l'escola, tot el que m'havia envoltat durant tota la meva vida. Penals, un poble perdut a les muntanyes, m'esperava. Què passaria ara? En aquell moment només sentia incertesa. No em podia imaginar que ben aviat viuria la història més increïble de la meva vida.